

I./2025

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njegoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

4. januar

NEKAJ DRUGAČNEGA

Tsomo, Mongolija

Tsomo se nikoli ni zanimal za krščanstvo, saj krščanstvo ni bilo mongolska tradicionalna vera. Pravzaprav ni veroval v nobenega boga. Bil je ateist.

Potem pa je njegova teta obiskala adventistično cerkev v mongolski prestolnici Ulan Bator. Ker se je želela naučiti angleščine, je obiskovala evangeljska srečanja, kjer je bil govornik gost iz Avstralije. Nekaj v adventistični cerkvi je bilo drugače, zato je povabila tudi svojega osemnajstletnega nečaka. »To je krasen kraj,« je rekla. »Tam je veliko mladih tvojih let.«

»Ne, teta,« je začel Tsomo. »To ni naša tradicionalna vera, temveč nekaj tujega.«

Teta ga je kljub temu še naprej vabila v cerkev. Govorila mu je o mladih, ki igrajo na kitare in pojejo.

»Prijetni so,« je dodala.

Tsomo se je nekega dne res odpravil s teto v cerkev. Avstralski govorec in njegovi spremljevalci so mu bili všeč. Še nikoli prej ni govoril s tujci in zdeli so se mu zanimivi. In glasba ... Tako prijetna je bila! Kakor teta je tudi on čutil, da je ta cerkev drugačna. »To so resnično prijetni ljudje,« je pomislil.

Tsomo se je po prvem obisku še velikokrat vrnil. Postal je adventist in v njegovem srcu je rasla želja, da bi z drugimi delil svojo ljubezen do Jezusa. A kako?

Leto zatem, ko je postal adventist, se je odpravil na podeželje, da bi obiskal prijatelje. Vsi najstniki v tem delu so ga poznali in opazili so, da se je spremenil.

»Drugачen si kot prej«, je reklo neko dekle.

»Spremenil si se,« je opazil neki fant. »Kaj se je zgodilo?«

»Spoznal sem Boga,« je odvrnil Tsomo.

Najstniki so se smejali. Niso bili kristjani in niso verovali v Boga.

Tisti čas že pol leta ni deževalo. Trava je bila rjava in suha, kar je predstavljalo veliko težavo. Travo so namreč potrebovali za konje, krave, ovce, koze in kamele, na katere so se Mongolci zanašali za hrano, volno in prevoz. Da bi bilo konec suše, so potrebovali čudež. Najstniki so se odločili preizkusiti Tsomovega Boga.

»Če tvoj Bog res obstaja, moli za dež,« je rekel nekdo in drugi so se strinjali.

»Da vidimo, kaj zmore tvoj Bog,« je rekel drugi.

Tsomo je sklical vse najstnike in rekel: »Prav. Molimo skupaj!«

Molil je in prosil Boga za dež. Naslednje jutro je deževalo. Sprva so bile dežne kaplje nežne, potem pa se je odprlo nebo in začel je liti dež.

Najstniki so bili izredno presenečeni. Pritekli so k Tsomu in vpili: »Dežuje! Dežuje!« Nekaj najstnikov je začelo verovati v Boga.

»Tvoj Bog je resničen,« je rekel eden.

»Rad bi slišal več o njem,« je rekel drugi.

Tsomo je sestavil majhno skupino 10 najstnikov. Z njimi je bral Sveto pismo, molil in jih učil peti krščanske pesmi. Skupina se je en mesec sestajala vsak dan. Potem se je Tsomo vrnil domov v mesto.

Od čudežnega dežja je minilo nekaj let. Tsomo je postal adventistični pastor in danes služi v mongolski prestolnici Ulan Bator. V predelu, kjer se je zgodil čudež, ni adventistične

cerkve. A mladi, ki so bili priče dežju, so ostali zvesti Bogu. Tudi nekaj njihovih staršev je sprejelo Boga.

»Tam ni cerkve in ni pastorja, a kljub temu še danes verujejo v Boga,« pravi Tsomo. Verujejo, ker so videli, da Bog sliši njihove molitve.

Del daru trinajste sobote bo namenjen novemu otroškemu športnemu središču v mongolski prestolnici Ulan Bator, kjer bodo otroci in njihovi starši lahko spoznali nebeškega Boga. Hvala, ker boste 29. marca s svojim darom podprli ta projekt.

11. januar

NADLEŽNO DEKLE

Elberel, Mongolija

Elberel je med pandemijo covida-19 postajal vedno bolj nejevoljen. Hodil je na šolo Tusgal, edino adventistično šolo v Mongoliji, ki je med prvimi prešla na spletni pouk. Ni mu bilo všeč vsak dan sedeti pred računalniškim zaslonom, medtem ko so se otroci, ki so hodili v javno šolo, smejali in zabavali. Mamo je vprašal, ali bi se lahko prepisal na javno šolo.

Mama je rekla, da nima nič proti, oče pa se ni strinjal. Oče je bil adventistični pastor in je študiral daleč od doma na Univerzi Andrews v Združenih državah Amerike. Oče je mami rekel: »Nisem v Mongoliji, da bi ti pomagal. Vendar ne moreva tvegati sinove prihodnosti in ga poslati v javno šolo. Morda se bo tam navzel slabih navad.« Zato si je mama premislila in Elberelu rekla, da mora ostati na adventistični šoli.

Vendar Elberel ni obupal. Vprašal je očeta: »Kaj pa naslednje leto?«

Oče ni popustil. Elberel je videl, da je nesmiselno vztrajati, zato ni rekel ničesar več.

Potem pa je tudi javna šola začela poučevati prek spleta in Elberel ni več videl drugih otrok, kako se smejejo in zabavajo zunaj. Želja po menjavi šole ga je zapustila.

Ko so se šole ponovno odprle, je Elberel spet začel razmišljati o javni šoli. Težava je bila deklica v njegovem razredu, ki se je večkrat prepirala z njim in ga žalila.

Po dveh mesecih je imel Elberel dovolj. Mislil je, da bi bilo lažje zamenjati šolo kot prenašati to dekle. Poklical je očeta, ki je še vedno študiral na Univerzi Andrews.

»To dekle me kar naprej žali,« mu je povedal. »Želim se prepisati na javno šolo.«

Oče je poskušal Elberela odvrniti od njegovega načrta.

»Ne moreš se prepisati zaradi tako majhne stvari,« je rekel. »V javni šoli te bo žalilo še več otrok.«

Toda Elberel ni odnehal in oče je popustil. »Naslednje šolsko leto ti dovolim prepis,« je rekel.

Poleti si je oče premislil, Elberel pa je ostal trdno odločen, da bo hodil v javno šolo. V adventistično šolo je hodil že od drugega razreda in prepričan je bil, da bi bilo obiskovanje druge šole zanj zdrav izziv. Mamo je prosil, naj mu dovoli prepis. Nazadnje sta se starša strinjala, toda oče ga je opozoril, naj bo previden.

»Ne zmeni se za otroke, ki imajo slabe navade,« je rekel.

Elberel je obljubil, da bo upošteval njegov nasvet.

Prvi dan v javni šoli je bil za Elberela šok. Mnogi fantje v njegovem razredu so ves čas kadili. Poleg tega so se nenehno žalili med seboj. Po pouku so se družili in pili alkohol. Elberel si ni želel takšnih prijateljev.

Elberel je imel tudi težave s kosilom. V adventistični šoli so otroci vsak dan v jedilnici dobili vegetarijansko kosilo, javna šola pa ni imela jedilnice. Elberel si je moral hrano poiskati v trgovini.

Ko so dnevi minevali, je Elberel spoznal, da ima še eno težavo. Pouk ni bil zahteven. Vse, česar so se učili, je že znal.

Po enem mesecu je imel Elberel dovolj. Želel si je, da bi poslušal očeta, a mu je bilo nerodno priznati, da se je motil. Molil je: »Bog, kaj naj naredim? Naj ostanem v javni šoli, kjer sem obkrožen s slabimi vplivi in se ne naučim ničesar novega? Ali naj se vrnem v adventistično šolo in se soočim s tisto deklico?«

Naslednji dan je mama vprašala Elberela o njegovi novi šoli. Ko je slišala, da se ne učijo ničesar novega, ga je vprašala: »Ali bi se rad vrnil v adventistično šolo?«

Vprašanje je bilo kot glasba za Elberelova ušesa. Čutil je, da Bog odgovarja na njegovo molitev. »Da,« je rekel. »Želim se vrniti.«

Očeta je ta novica zelo razveselila. »Ni prepozno,« je rekel. »Še vedno se lahko vrneš.«

Elberel je moral počakati še nekaj dni, preden se je lahko vrnil na adventistično šolo Tusgal. Komaj čaka, da se vrne. Poleg tega je skoval načrt, kako se bo soočil z dekletom. »Sploh se ne bom menil zanjo,« pravi. »Oče je rekel, da bo odnehala, če se bom nehal odzivati na njene žaljivke.«

Šola Tusgal v Ulan Batorju v Mongoliji je prejela del prejšnjega daru trinajste sobote, da bi dogradila nove učilnice in knjižnico. Hvala za vaš dar trinajste sobote v tem četrletju, ki bo pomagal odpreti športno središče za otroke v Ulan Batorju, kjer bodo imeli priložnost spoznati Jezusa.

18. januar

VOHUNI

Tserenjav Danzan, Mongolija

Mami ni bilo všeč, ko je 22-letna hčer Debbie začela obiskovati adventistično cerkev v Mongoliji.

»Ne hodi na srečanja Američanov,« je rekla. »To so vohuni.«

Bil je september leta 1992 in Mongolija je prehajala v postkomunistično obdobje.

Mamina jeza je še narastla, ko se je Debbie odločila svoje srce izročiti Jezusu s krstom leta 1993. Debbie je bila prva spreobrnjenka v adventizem v Mongoliji po padcu komunizma.

»Američani so slabi,« je govorila mama. »Vohunijo za nami in pogubili bodo našo državo, ko bodo osvojili naša srca, potem pa nas bodo izrabili.«

Krščanstvo ni bilo tradicionalna vera v Mongoliji, a mama je bila prepričana, da so vse vere slabe. Bila je zaprisežena ateistka, ki je aktivno podpirala komunizem. Zaradi nje so mnogi postali člani partije. Za svoje delo je prejela nagrado – posebno značko Marksa, Engelsa in Lenina, ki jo je nosila s ponosom.

Zdelo se je, da mama ne bo nikoli spremenila svojega mišljenja o Bogu.

Debbie je za dve leti odšla iz Mongolije, da bi študirala na mednarodnem adventističnem inštitutu za napredne študije (AIIAS) na Filipinih.

Ko se je vrnila domov, je mamo povabila v svojo malo skupino za proučevanje Svetega pisma. Takrat je bila mongolska adventistična cerkev v nastajanju sestavljena predvsem iz mladih, mala skupina za proučevanje Svetega pisma pa je bila namenjena starejšim. Prvih pet članic skupine so bile mama, dve sestri, mama prvega mongolskega pastorja in mama nekega drugega vernika.

Mama je bila zelo previdna glede male skupine, a je bila tudi radovedna. Videla je, da se je Debbie spremenila. Nekoč ošabna Debbie je postala blaga. Nekoč je bila ukazovalna, zdaj pa je postala poslušna mami in spoštljiva do sestre.

»Spremenila se je,« je pomislila mama. »Kaj jo je spremenilo?«

Potem se je Debbijina sestra, ki je nekoč ostro nasprotovala krščanstvu, krstila. Mama je opazila, da se je tudi ona spremenila.

To je bilo dovolj. Leta 2000 se je mama odločila, da bo izročila svoje srce nebeškemu Bogu. Pri 53 letih se je dala krstiti in se pridružila adventistični cerkvi. Krstilo se je vseh pet članov male skupine za proučevanje Svetega pisma.

Mama, ki je nekoč dejavno novačila za Lenina, je postala goreča pričevalka za Boga. Nekoč je iskala pripadnike za partijo, zdaj pa je iskala izgubljene ovce za Božje kraljestvo. Zaradi nje je veliko ljudi izročilo svoje srce Jezusu.

Mama je ostala zvesta do smrti. Ne samo da je ljubila Boga, ampak je Bogu tudi rada dajala. Ko je bila toliko šibka, da ni več mogla v cerkev, so na njenem domu organizirali cerkev. Rekla je, da bogoslužje ni popolno brez darovanja, zato so na njeno zahtevo k njeni postelji prinesli košarico za dar, da je lahko osebno priložila dar.

Mama je umrla leta 2020 zaradi raka na žolčniku, stara 74 let. Pričala pa je še po svoji smrti.

Tradicionalen mongolski pogreb običajno vključuje mnogo dragih obredov. Na njeno željo pa je bil pogreb skromen in krščanski. Njen pogreb je bil tako drugačen od običajnih, da so bili sorodniki osupli. Spoznali so, da je krščanstvo drugačno.

»Kako poseben pogreb,« je rekel nekdo.

»Želim si, da bi bil tudi moj pogreb takšen,« je rekel drugi.

Mamino pričevanje pa se ni končalo tukaj. Še vedno oznanja s svojega nagrobnika. Na njem je obljuba iz Izaija 30,18: »Blagor vsem, ki zaupajo vanj!«

Mama je tik pred svojo smrtjo rekla Debbie: »Moje upanje je v Kristusu. Spati želim, dokler ne pride.«

Zdaj mama čaka Gospoda, da jo obudi.

Hvala za vaš dar trinajste sobote, ki bo širil misijonsko delo mame, ki ji je ime Tserenjav Danzan, in drugih zvestih adventistov, ki zdaj počivajo v svojem grobu v Mongoliji. Del daru trinajste sobote 29. marca bo v mongolski prestolnici Ulan Bator pomagal odpreti športno središče, kjer bodo otroci in njihovi starši imeli priložnost spoznati Jezusa.

25. januar

ISKANJE ODGOVOROV, 1. del

Bold Batsukh, Mongolija

Opomba urednika: To je zgodba o tem, kako je Bold Batsukh, prvi mongolski adventistični pastor, izročil svoje srce Bogu davnega leta 1990.

Kadar koli je Bold, ki je živel v Mongoliji, imel vprašanje, je stekel k svojemu očetu.

»Bojim se teme,« je rekel. »Zakaj se bojim teme?«

»Bujno domišljijo imaš,« je odvrnil oče.

Ko je deček slišal nekoga govoriti o Bogu in Hudiču, je stekel k očetu.

»Ali res obstajata Hudič in Bog?« je vprašal.

»Bujno domišljijo imaš,« je odvrnil oče.

Bold je zaupal očetu. Videl je, da oče veliko bere, zato je vedel, da ima veliko znanja.

Še vedno pa se je bal teme. Prav tako ni bil prepričan, da Boga ni. Ni vedel, zakaj, a čutil je, da mora nekje v vesolju živeti Bog.

Četudi je bil Bold zelo mlad, je bil izredno resen. Zelo resno je razmišljal o svoji prihodnosti. Ko je razmišljal o svoji prihodnosti, je razmišljal tudi o smrti. Smrti ga je bilo strah.

»Zakaj umremo?« se je spraševal. »Kaj se zgodi po smrti? Ali je to vse?«

Nekoga dne je oče zbolel. Nekaj mesecev je bil ves čas v bolnišnici. Bold je na njegovi koži opazil vbode od injekcij.

»Zakaj te toliko zbadajo?« je vprašal.

»Bolan sem in dobivam injekcije,« je pojasnil oče.

Boldu se je oče smilil. Postajal je vse slabotnejši. Nazadnje ni več mogel sam jesti in njegova hrana je bila tekoča kakor za dojenčke in razredčena z vodo. Nekdo ga je moral hraniti in masirati njegov požiralnik, da je lahko pogoltnil.

Neko popoldne je pritekel prijatelj, ko se je Bold igral pred njegovo hišo.

»Tvoj oče je umrl! Tvoj oče je umrl!« je vpil deček.

Bold je pomislil, da se deček šali in se je razjezil.

»Zakaj se šališ na ta račun?« je vprašal.

»Res je,« je pojasnil deček. »Iščejo te!«

Bold je stekel domov. Pred hišo je stal reševalec. Nihče mu ni dovolil, da bi šel noter in videl očeta. Oče je imel komaj 45 let, Bold pa 13.

Deček je jokal in spraševal, zakaj se je to zgodilo. Odgovora pa ni bilo.

Prvič se je začel pogovarjati z Bogom, za kogar je oče trdil, da ne obstaja.

Rekel je: »Ne vidim razloga za to.«

Odgovora ni bilo.

Bold je bil tesno povezan z očetom in si ni mogel predstavljati življenja brez njega. Spraševal se je: »Če bomo vsi umrli, kaj je potem sploh smisel življenja?«

Odgovora ni bilo.

Bold se je bal teme. Zdaj so njegovi strahovi zrastle, saj ga je ponoči tlačila mora o očetu. V sanjah je spraševal očeta: »Zakaj si nas zapustil?«

Odgovora ni bilo. Kako si je želel, da bi bil oče blizu in mu odgovoril na vprašanja.

Oče je bil edini, ki je v družino prinašal denar. Brez njega so nastopili časi težki. Bold je čutil tudi zamero. Razmišljal je: »Oče bi bil lahko živ, če bi le bolj skrbel zase in šel prej v bolnišnico.«

Tudi mama je zelo pogrešala očeta in tudi njej so se porajala številna vprašanja. Začela je obiskovati učitelja tradicionalne mongolske religije, ki je trdil, da ima odgovore.

Bold je opazil, da je bila mama po vsakem obisku srečnejša. Zanimalo ga je, ali lahko učitelj odgovori tudi na njegova vprašanja.

»Ali ga lahko obiščem?« je vprašal.

»Pojdiva skupaj,« je odvrnila mama.

Zgodba se nadaljuje naslednjo soboto.

Molite za Mongolce, ki kakor Bold iščejo odgovore. Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti športno središče v Ulan Batorju v Mongoliji za otroke, ki iščejo odgovore na vprašanja. Hvala, ker 29. marca načrtujete velikodušni dar.

1. februar

UČITELJEV POMOČNIK, 2. del Bold Batsukh, Mongolija

Opomba urednika: To je zgodba o tem, kako je prvi adventistični pastor, Bold Batsukh, izročil svoje srce Bogu v zgodnjih devetdesetih letih prejšnjega stoletja. Zgodba se prične s trinajstletnim dečkom, ki išče odgovor, zakaj je njegov oče tako nepričakovano umrl. Deček opazi, da mama išče odgovore na svoja vprašanja pri učitelju tradicionalne mongolske vere. Mama se strinja, da dečka seznaniti z učiteljem.

Mongolci so se vsak dan gnetli pred učiteljevo hišo, da bi ga prosili za nasvet o tem, kako rešiti svoje težave. Sedeli so in čakali, da jih povabi v hišo.

Ko je kdo stopil v hišo, je učitelj vprašal: »Kaj je tvoja težava?«

Potem je dolgo poslušal in nato odprl svoje svete spise ter mrmral v tibetanskem jeziku.

Nihče ni razumel, kaj pravi, saj ni nihče znal tibetansko, a ljudje so hišo zapustili na videz srečni.

Učitelj ni znal Boldu povedati, zakaj je njegov oče umrl, a naredil je vtis na dečka s svojimi svetimi spisi. Bold je razmišljal: »Če bi mu pomagal, bi lahko več časa preživel z njim in to bi bil dober način, da mi ne bi bilo treba hoditi v šolo.«

Doma je rekel mami: »Morda tudi sam postanem učitelj. Ali bi lahko vprašala svojega učitelja, ali bi me izučil?«

Mama se je stežka strinjala.

Čez nekaj dni se je vrnila domov z velikim nasmehom na obrazu.

»Učitelj je bil srečen, ko sem mu povedala za tvojo željo. Rekel je, da si že dolgo želi dečka, ki bi ga učil.«

Bold je tako šel živeti k učitelju.

Vsako jutro ob šestih je učitelj dregnil Bolda s palico, da ga je prebudil. Potem je Bold dolge ure sedel in se učil tibetanskega jezika ter se trudil na pamet naučiti besedila iz svetih spisov. Imel je polne roke dela: kuhal je za učitelja in čistil njegovo hišo.

Bold je z njim živel dve leti. Naučil se je vseh besedil. Naredil je vse, kar mu je učitelj naročil. Ko je dopolnil 15 let, ga je učitelj odpeljal v samostan, da bi se še naprej učil za učitelja.

Glavni učitelj v samostanu je vprašal Bolda: »Česa si se naučil? Ali znaš zapeti tole besedilo?«

Bold, deček, ki je imel nekoč veliko vprašanj, je zdaj lahko podal veliko odgovorov iz svetih spisov.

Glavni učitelj je bil navdušen.

»Dobro je poučen,« je rekel Boldovemu učitelju. »A pravkar smo sprejeli nekaj drugih dečkov in nimamo več prostora. Če se vrnete naslednje leto, ga gotovo sprejmemo.«

To je bila prelomnica. Ker ga v samostanu niso sprejeli, se je Bold moral vrniti v običajno šolo. Preselil se je nazaj domov k mami in sestri dvojčici.

Ker dve leti ni hodil v šolo, je zaostajal za sošolci, vendar je imel veliko željo po učenju.

Mama je šla na pogovor z ravnateljem in ta se je strinjal, da dovolijo Boldu nazaj v razred s starimi sošolci za dva meseca. Če jih bo dohajal, lahko ostane v tem razredu.

Bold je sedel v prvi vrsti. Za razliko od prej, ko je imel 13 let, se je zdaj z veseljem učil.

Na njegovo presenečenje je bila šola enostavna in kmalu je postal najboljši v razredu. Njegovi sošolci niso razumeli, zakaj mu gre tako dobro. Dve leti ga ni bilo v šoli. Bold je šele

kasneje spoznal, da mu je dve leti učenja besedil na pamet razjasnilo in discipliniralo um ter ga usposobilo, da je zlahka opravljal šolske naloge.

Ko je končal srednjo šolo, se je odločil študirati angleščino. Govoril je mongolsko in rusko ter menil, da tretji jezik ne bo pretežak.

Toda predavanja so se mu zdela veliko težja, kot je pričakoval. Spraševal se je, kako naprej. Njegova sestra dvojčica je dobila zamisel. Spoprijateljila se je z nekimi Američani, ki so jo učili jezika. »Pridi, in jih spoznaj,« je predlagala.

Bolda je zadeva zanimala. Kasneje mu je sestra pokazala Novo zavezo v mongolščini.

»Američani so kristjani,« je rekla. »Govorijo o Kristusu.«

Bold je postal pozoren. »Ne družim se več z njimi,« ji je rekel, »saj imamo svojo tradicionalno vero.«

Sestra ga ni poslušala. »Ti ljudje so res prijazni,« je vztrajala.

Bold se je trudil s svojo angleščino. Ko je nekega dne delal nalogo za faks, se je spomnil Američanov. Pomislil je: »Morda bi mi lahko kdo od njih pomagal pri nalogi.« Obljubil si je, da jim bo v primeru, da mu bo kdo začel govoriti o krščanstvu, pokazal, da je njihova vera skrajno nesprejemljiva za Mongolce. Sestro je prosil, da ga predstavi njenim prijateljem.

Sestra je Američanom povedala o svojem bratu. Eden od njih je rekel: »Pripelji ga v našo cerkev to soboto.«

Zgodba se nadaljuje naslednjo soboto.

Molite za Mongolce, ki kakor Bold iščejo odgovore. Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti športno središče za otroke v Ulan Batorju v Mongoliji, kjer bodo adventisti oznanjali evangelij. Hvala, ker 29. marca načrtujete velikodušni dar.

8. februar

DATI PRILOŽNOST SVETEMU PISMU, 3. del

Bold Batsukh, Mongolija

Opomba urednika: To je zgodba o tem, kako je Bold Batsukh, prvi mongolski adventistični pastor, v zgodnjih devetdesetih letih prejšnjega stoletja izročil svoje srce Bogu. Bold se na univerzi v Mongoliji trudi s študijem angleščine. Svojo sestro dvojčico prosi, naj ga predstavi Američanom, ki jo učijo angleščino in ji govorijo o Bogu. Bold si želi, da bi mu ti ljudje pomagali pri angleščini, a je odločen, da jim bo pokazal, da za krščanstvo v Mongoliji ni prostora.

Američani se niso sestajali v cerkvi, temveč v dnevni sobi njihovega doma.

Bolda so prijazno pozdravili, ko je s sestro dvojčico prišel v njihovo hišo v mongolski prestolnici Ulan Bator.

Za Bolda je bila to nadvse nenavadna izkušnja. Okoli 20 ljudi je sedelo v krogu na tleh in pelo pesmi iz pesmarice. Besedilo pesmi se je Boldu zdelo čudno. Bil je zmeden in zdelo se mu je smešno. Razmišljal je: »Kaj neki pomeni hosana? Zakaj pojejo o Jagnjetu?« S pesmarico si je zakril obraz, da ne bi videli, da se smeje.

Po petju so Američani vodili sobotnošolsko proučevanje. Govorili o kralju Nebukadnezarju in njegovih sanjah iz Daniela 2.

Bold je bil navdušen in je imel veliko vprašanj, vendar je raje molčal.

Potem je imel eden izmed Američanov kratko pridigo. Boldu se je vse zdelo nesmiselno. Govornik je govoril o podobi iz Razodetja, Bold pa ni ničesar razumel. Govornik je govoril o Jezusu, ki se bo vrnil, in Bold se je spraševal: »Kam pa je šel in zakaj se mora vrniti?«

Po kosilu se je skupina odpravila v sirotišnico, da bi ustvarjala s tamkajšnjimi ustvarjali.

Ko se je Bold tisti večer vrnil domov, se je počutil dobro. Bil je lep dan in užival je v družbi otrok. »Američanom moram dati priložnost,« je pomislil. »Mogoče moram prisluhniti njihovim zamislim.«

Komaj je čakal naslednjo soboto.

Po pridigi je sedel z njimi in prisluhnil pogovoru. Kar je slišal, se je razlikovalo od tega, kar so ga učili. Američani so odprli Sveto pismo v Prvi Mojzesovi knjigi in spregovorili o stvarjenju. Bolda je zelo zanimalo. Dve leti se je kot deček učil pri učitelju tradicionalne mongolske vere, a njegov učitelj mu ni znal pojasniti, od kod življenje. Povedal mu je legendo o prsti, ki se je zlepila in oblikovala Zemljo. A legenda ni pojasnila izvora vode, zraka in živih bitij. Na ta vprašanja učitelj ni imel odgovora. Sveto pismo pa je imelo jasne odgovore na vse to.

Bold je imel kopico vprašanj, ki jih je začel zastavljati. Ameriški misijonarji so odgovarjali iz Svetega pisma. Ko so izvedeli, da zna rusko, so mu podarili rusko Sveto pismo. Takrat je bila v mongolskem jeziku na voljo le Nova zaveza, zato je imel Bold z ruskim Svetim pismom dostop do celotne Božje besede.

Njegovo tretjo soboto v cerkvi je misijonar rekel: »Bold, zakaj ne bi poučeval starozaveznih zgodb z lutkami iz filca?«

Bold je bil presenečen. Ni se počutil usposobljenega, da bi kogar koli učil o Svetem pismu.

Misijonar ga je spodbudil, naj poskusi. »Samo lotiti se moraš,« je rekel.

Bold je bil navdušen nad izzivom, zato je privolil.

Tisti teden je skrbno prebral rusko Staro zavezo in si delal zapiske v mongolščini.

V petek je šel k misijonarjem in izbral lutke, ki jih je nameraval uporabiti naslednji dan. V soboto je v cerkvi navdušenemu občinstvu pripovedoval zgodbe iz Stare zaveze v mongolščini.

Doma je Bold še naprej bral Sveto pismo in našel odgovore na vsa svoja vprašanja. Spoznal je, da sta Bog in Hudič resnična. V Prvi Mojzesovi knjigi 3 je prebral, da je Hudič v podobi kače prinesel na svet greh in smrt. Prebral je tudi, da je Bog pripravil načrt za zveličanje človeštva. Izvedel je, da smrt ni konec in da imajo ljudje, ki verujejo v Jezusa, večno življenje. V Jn 3,16 je prebral: »Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak imel večno življenje.«

Svoje srce je izročil Jezusu.

Danes je Bold vodja adventistične cerkve v Mongoliji. Odlikuje ga to, da ni le prvi mongolski adventistični pastor, temveč tudi prvi posvečeni mongolski pastor. Prav tako tekoče govori angleško.

»V Svetem pismu sem se učil o ljubečem Bogu, ki nas je ustvaril, in ko smo se pregrešili, nas je prišel rešiti. To je bilo lepše od vsega, kar so me učili prej. Svetemu pismu sem dal priložnost in zato sem danes adventist.«

Pravi, da je kljub trpljenju, ki ga je doletelo po očetovi smrti, prav zaradi tega našel Boga.

»Čeprav je bila to tragedija v mojem življenju, se je na koncu izteklo dobro. Zaradi Kristusa sem našel odgovore na vsa svoja vprašanja. Bog je bil ves ta čas z mano.«

Molite za Mongolce, ki kakor Bold iščejo odgovore. Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti športno središče za otroke v Ulan Batorju v Mongoliji, kjer bodo adventisti oznanjali evangelij. Hvala, ker 29. marca načrtujete velikodušni dar.

15. februar

NEMOGOČE SANJE

Eegii, Mongolija

Opomba urednika: Eegii je bila med prvimi učitelji, ki so poučevali na edini mongolski adventistični šoli, ki so jo odprli leta 2009. Pravkar je diplomirala na mongolski univerzi in ni imela izkušenj s poučevanjem na adventistični šoli. Z drugimi učitelji je prvo leto z molitvijo in navdušenjem vodila skupino 13 otrok. Danes ima šola Tusgal 250 učencev. To je Eegijina zgodba.

Eegii je poučevala na mongolski adventistični šoli, a si je želela, da bi vedela več o adventizmu. Spraševala se je, kako bi lahko bolje kazala Božjo ljubezen.

Minevala so leta in Eegii je obiskala več seminarjev o adventistični izobrazbi v Mongoliji. Seminarji so bili kratki in Eegii je hrepenela po več. Molila je. Na molitveni seznam je dodala Adventistični mednarodni inštitut za napredne študije (AIIAS), ko je izvedela, da ponuja magistrski študij izobraževanja na Filipinih. Toda njene sanje so se zdele nemogoče. Molila je deset let.

Nato je Severnoazijsko-pacifiška divizija, kamor sodi tudi Mongolija, Eegii ponudila štipendijo za študij na Adventističnem mednarodnem inštitutu. Eegii je bila presrečna! Bog je odgovoril na njene molitve. Vendar je štipendija pokrivala le šolnino, Eegii pa bi morala pokriti stroške stanovanja, komunalnih storitev in hrane. Poleg tega je imela moža in dva šoloobvezna sinova, ki jih ni mogla zapustiti. Potrebovali bi vozovnice za let na Filipine, njena otroka pa bi potrebovala denar za šolanje na adventistični šoli.

Eegii je molila in molila. Njene sanje so se zdele nemogoče. Potem sta se z možem odločila, da bosta naredila korak vere. Prodala sta avto in pohištvo. Ko sta denar dodala družinskim prihrankom, še vedno nista imela dovolj.

Tisto noč je šla Eegii v posteljo zaskrbljena.

Sanjala je, kako hodi sem in tja po majhni sobi brez vrat in oken. Bila je ujeta. Nato ji je Bog dal list papirja in rekel: »Pomagal ti bom.« V trenutku se je znašla na zadnjem sedežu poltovornjaka, ki je vozil po cesti. Ustavil je na železniškem prehodu, mimo je zapeljal vlak in poltovornjak je odpeljal naprej. Eegii se je prebudila in njene skrbi so se razblinile. V ušesih so ji zvenele Božje besede: »Pomagal ti bom.« Eegii ni bila več zaskrbljena, še vedno pa ni vedela, kaj naj naredi. Njene sanje so se zdele nemogoče.

Ko je šla čez nekaj dni v soboto v cerkev, je njen pogled pritegnil nenavaden prizor.

Iz vrste zasebnih garaž je raslo veliko drevo. Korenine drevesa so bile globoko v betonski strehi garaže. Eegii je pomislila: »Nemogoče je, da bi drevo raslo na betonski strehi.«

Takoj se je spomnila angelovih besed Mariji: »Kajti pri Bogu ni nič nemogoče« (Lk 1,37).

Pomislila je: »Bog mi kaže, da je zanj vse mogoče!«

Eegii je drevo fotografirala s svojim mobilnim telefonom in ga veselo pokazala prijateljem v cerkvi. Ni več dvomila, da bo z družino odpotovala na Filipine.

To se je tudi zgodilo. V naslednjih nekaj tednih je Eegii dobila letalske vozovnice in zapustila Mongolijo. Bog jo je na poti na Filipine celo blagoslovil. V Turčiji je morala šest ur počakati na naslednje letalo in tako je lahko preživela nekaj časa s sorodnikoma, ki sta živela tam.

Ko je prispela na Adventistični mednarodni inštitut, je bila sama, tako kot je bila v sanjah sama na zadnjem sedežu poltovornjaka. Vendar je verjela, da ji bo Bog pomagal. Verjela

je, da lahko iz betonske strehe zraste drevo. Molila je in čakala. Čez dva meseca je njen mož prodal še zadnje premoženje. Zdaj je imel dovolj sredstev, da se je s sinovoma lahko pridružil Eegii.

Danes družina živi na kampusu Adventističnega mednarodnega inštituta, medtem ko Eegii študira. Ne bi mogla biti bolj srečna. Njene nemogoče sanje se uresničujejo. Pridobiva adventistično izobrazbo in komaj čaka, da bo doma na nove načine delila Božjo ljubezen.

»Gledati moramo na Boga in ne na svoje težave. Hoditi moramo naprej v veri,« pravi.

»Ko so Izraelci odšli iz Egipta, so se prestrašeni ustavili ob Rdečem morju,« dodaja. »Ko pa so stopili naprej v veri, so bili priče Božji čudežni rešitvi. Pojdite torej naprej z Bogom v veri, molitvi in zahvaljevanju.«

Molite za Eegii in druge učitelje na Tugalski šoli, ki je edina adventistična šola v Mongoliji. Del daru pretekle trinajste sobote je pomagal zgraditi nove učilnice in knjižnico v tej šoli. Hvala, ker 29. marca načrtujete velikodušen dar za projekte v Mongoliji in drugod v Severnoazijsko-pacifiški diviziji.

22. februar

ODLIČNA KNJIGA

Yu Jin, Južna Koreja

Ko je Yu Jin dopolnila 9 let, ji je mama podarila knjigo.

»Ker veliko bereš, bi morala prebrati tudi to knjigo,« ji je rekla. »Obstaja v korejščini in angleščini. Preberi jo. Odlična knjiga je.«

Šlo je za tanko knjižico *Pot h Kristusu*, ki jo je napisala Ellen White.

Doslej je Yu Jin brala zgolj v korejščini. Mama pa je želela, da se nauči angleško.

Yu Jin je bila ubogljiv otrok in je takoj pričela brati. Brala je vsak dan na avtobusu, ko se je vozila v šolo v Južni Koreji. Brala je tudi med odmori v šoli.

Angleščino ji je bilo težko brati, zato je te dele preskočila. Korejske dele knjige pa je prebrala v tednu dni.

Vsega prebranega ni razumela, a čutila je močno prepričanje, da se mora krstiti. Stopila je do matere in rekla: »Rada bi se krstila.«

Mati se je nasmehnila in odgovorila: »Ko odrasteš, se lahko krstiš.«

Korejski otroci se običajno krstijo pri 13 letih, Yu Jin pa je imela komaj 9 let in do trinajstega leta je bilo še daleč. Ni bila srečna, ker bo morala čakati.

»V redu,« je rekla in krsta ni več omenjala.

Čas je mineval in vsako soboto je pridno obiskovala cerkev. Vendar je tja hodila, ker je želela sodelovati s Stezosledci in pri drugih zabavnih dejavnostih, ne ker bi si želela tesnejšega odnosa z Bogom.

Ko je dopolnila trinajst let, se je krstila skupaj s prijatelji. Ni pa imela tiste goreče želje, ki jo je imela kot devetletnica.

Bila je najstnica in vse več časa je preživljala z nekrščanskimi prijatelji. Njena ljubezen do Boga je sčasoma zbledela. Jedla je enako kot prijatelji in včasih ob sobotah ni šla v cerkev, ker je bila utrujena in se ji ni dalo v cerkev.

V njene misli se je celo prikradel dvom o Božjem obstoju.

Ko je bila tisto poletje stara 16 let, je prostovoljno pomagala pri evangelizaciji. Njena naloga je bila, da deli letake in vabi mlade, naj pridejo na cerkvena srečanja.

Na prvo srečanje ni prišel nihče od povabljenih in počutila se je kot zguba.

Glavni govornik je videl njeno razočaranje in molil z njo.

Na Yu Jinino začudenje se je na naslednjem srečanju pojavilo nekaj mladih, ki jih je povabila. V njenem srcu se je pojavila vera.

Potem je močno deževje grozilo, da se bo evangelizacija morala končati. Yu Jin pa je molila in dež je prenehal. Evangelizacija je potekala po načrtu.

Ko se je Yu Jin jeseni vrnila v adventistično srednjo šolo, je bila nova oseba. Z veseljem je obiskovala molitveno skupino, ki so jo vodili dijaki. Skupina se je imenovala »Kneelers« in se je sestajala vsak petek zvečer po bogoslužju. Yu Jin je dobila nov izvod knjige *Pot h Kristusu*, toda tokrat knjige ni prebrala v enem tednu. Brala jo je s skupino drugih študentov, približno eno poglavje na teden. Zanj je bilo, kot da bi jo brala prvič.

Yu Jin pravi, da je vesela, da je pri devetih letih prebrala knjigo *Pot h Kristusu*.

»Ko sem jo prvič prebrala, sem bila globoko prepričana, da moram slediti Jezusu in se krstiti,« je rekla.

Še bolj je vesela, da jo je prebrala še enkrat. Pravi, da te knjige ni mogoče prebrati prevečkrat.

»Gospod bo zagotovo spet prišel,« dodaja.

Yu Jin obiskuje Akademijo Hankook Sahmyook, ki bo prejela del daru trinajste sobote. Z darom bodo lahko v Seulu v Južni Koreji odprli telovadnico in središče za usposabljanje misijonarjev. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar!

1. marec

MOLITEV V NEURJU

Misijonarsko gibanje, Južna Koreja

Eden od projektov trinajste sobote v tem četrletju je usposobiti otroke in najstnike za misijonarje v Južni Koreji. Projekt predvideva odprtje središča za izobraževanje misijonarjev na Akademiji Hankook Sahmyook v južnokorejski prestolnici Seul, ki vključuje gimnazijo in srednjo šolo.

Programi misijonarskega usposabljanja so temeljni del življenja adventistov v Južni Koreji. Zgodba tega tedna govori o skupini 19 korejskih najstnikov, ki so se pridružili enemu od takšnih programov, imenovanem Misijonarsko gibanje.

Prvo noč, ki jo je 19 južnokorejskih najstniških misijonarjev preživelo na filipinskem otoku, se je razbesnela silovita nevihta.

Najstniki, stari od 14 do 17 let, niso računali na to, ko so se prijavili na enoletni izobraževalni program za misijonarje. V okviru programa so se morali udeležiti mednarodnega misijonskega potovanja, na oddaljeni otok pa so prišli, da bi pod vodstvom južnokorejskega pastora pomagali pri evangelizacijskih srečanjih.

Toda nevihta, ki jih je pričakala prvo noč, je grozila, da bo pokvarila njihove načrte.

Enajst fantov je spalo v šotorih, postavljenih na betonskih tleh delno zgrajene cerkvene stavbe na peščeni plaži. Osem deklet je spalo v slamnati hiši v bližini.

Noč je bila črna, razen svetlih bliskov strele. Dež je lil kot iz škafe, veter pa je divjal. Cerkvena stavba je bila brez vrat in oken, šotori, v katerih so bili nastanjeni fantje, pa so se močno tresli.

Južnokorejski pastor je začel buditi dečke.

»Razmere so resne,« je rekel dečkoma v šotoru. »Vstati moramo in moliti.«

Prosil ju je, naj zbudita fante v sosednjem šotoru in jim preneseta sporočilo, dokler se vsi ne zberejo k molitvi v slamnati hiši.

Medtem je vodja misijonskega programa s podobnimi navodili prebudil dekleta v slamnati hiši. Kmalu so se najstniki zbrali v slamnati hiši. Zidovi hiše so se tresli zaradi neurja.

Nihče od najstnikov in odraslih še ni doživel tako hude nevihte. Bila je četrta ura zjutraj.

Vsi so pokleknili in molili, da bi Bog ustavil neurje. Medtem ko je pihal veter ter je bliskalo in deževalo, so misijonarji dve uri molili. Pastor je prosil Boga, naj odpusti grehe vsem v skupini. Najstniki so peli hvalnice. Vsakdo si je vzel čas za osebno molitev. Pastor je imel tudi kratko pridigo o Bogu, ki je naše zatočišče v stiski.

Ob 6. uri zjutraj je nevihta začela pojenjati.

Pastor je najstnikom rekel, naj gredo spat. Ker je bila to njihova prva noč na otoku, ni želel, da bi bili prvi dan preveč izčrpani.

Ko so se čez dve uri vsi zbudili, je na modrem nebu krasno sijalo sonce.

Nevihta je pripravila prizorišče za preostanek tedna. Misijonsko potovanje je bilo močno zaznamovano z molitvijo. Vsakič, ko je deževalo, so vsi pokleknili in molili. Vsakič, ko se je najstnik soočil z izzivom, so vsi pokleknili in molili. Najstniki so se zavedali, da se borijo za zveličanje ljudi. Včasih so klečali v parih in molili za nekoga, ki so ga pravkar srečali v bližnji vasi.

Misijonsko potovanje je najstnike, ki so bili doma v Južni Koreji navajeni udobja, kot sta tekoča voda in ogrevana deska straniščne školjke, presenetilo. Na otoku so z lopatami sami kopali stranišča in se umivali na prostem z vedri ali v morju. Nihče se ni pritoževal.

Vsak večer so se zbrali v bližini nedokončane cerkvene stavbe, kjer so brali Sveto pismo, se pogovarjali o dnevu in se zahvaljevali Bogu za življenje, hrano in lepo vreme.

Ob koncu potovanja je bilo v oceanu krščenih sedem ljudi. Udeležili so se svetopisemskih proučevanj z verniki krajevne cerkve in se med evangelizacijo odločili za krst.

Najstniki so se veselili, da je sedem ljudi izročilo svoje srce Jezusu. Ko so se vrnili v Južno Korejo, so izrazili željo, da bi bili misijonarji za vse življenje.

Del daru trinajste sobotne tega četrletja bo namenjen usposabljanju študentov za misijonarje na Akademiji Hankook Sahmyook v Seulu v Južni Koreji. Vaš dar bo pomagal odpreti središče za usposabljanje misijonarjev in telovadnico na akademiji. Hvala, ker 29. marca načrtujete velikodušni dar.

8. marec

TAKO NE MOREM ŽIVETI

Jin-seok, Južna Koreja

Jin-seok je imel dve leti, ko mu je umrl oče, zato se ga ne spomni.

Oče je bil adventistični pastor v Južni Koreji. Zaradi moževe smrti je morala mama sama vzgojiti Jin-seoka in njegovega brata. Jin-seok je bil veren, dokler ni odrasel v najstnika. Takrat ni več hotel verjeti v Boga

Razmišljal je: »Če Bog obstaja, čemu je dovolil, da oče umre?«

Deček je rekel Bogu: »Če obstajaš, me lahko ubiješ. Tako ne morem živeti.«

Ko je imel 15 let, se je odločil, da ima dovolj. Med družinskim bogoslužjem je odločno vstal in raztrgal Sveto pismo na dvoje.

»Mama, ne govori mi, naj verujem v Boga,« je rekel. Kmalu zatem je nehal hoditi v šolo in se odselil od doma. Naslednjih 10 let je kadil, popival in se družil z nevernimi prijatelji. Ni imel Svetega pisma in sovražil je kristjane, še posebej adventiste.

Nekega dne se je nenamerno znašel na kampusu adventistične univerze v južnokorejski prestolnici Seul. Spremljal je prijatelja, ki je imel neki posel na Univerzi Sahmyook.

Ko je čakal na prijatelja, je želel kaditi, vendar je bilo kajenje na univerzi prepovedano. Zato je iskal prostor, kjer bi lahko kadil, ne da bi ga pri tem ujeli. Našel je odmaknjeno območje, podobno parku, z drevesi in grmovjem, kjer je sedel na klop in prižgal cigareto.

Ko je kadil, je gledal naokoli in nenadoma opazil svetopisemsko vrstico, ki je bila vklesana v kamen. Zavedel se je, da je na univerzitetnem molitvenem vrtu.

Srce so mu preplavila čustva. Očeta se ni spominjal, vendar je vedel, da je na tej univerzi študiral za pastorka. Oče je verjetno molil v tem molitvenem vrtu. Tedaj se je v mislih vrnil k mami. Slišal je, da je zelo bolna. Nekaj ljudi mu je povedalo, da bo kmalu umrla.

Srce mu je napolnila žalost. Oče je umrl, ko je imel dve leti, in zdaj je umirala mama, ko jih ima 25.

»Tako ne morem živeti,« je zavpil.

Bilo mu je hudo za mamo. Pomislil je: »Mama je izgubila moža. Ima dva sinova, vendar je tudi mene izgubila. Zlomil sem ji srce in zdaj bo umrla.«

Po licih so mu polzele solze.

Na univerzitetnem molitvenem vrtu je s prižgano cigareto med prsti prvič po dolgih letih spet molil.

»Bog, če obstajaš, mi, prosim, pomagaj,« je rekel. »Prosim, pomagaj mami. Če ji boš pomagal, ti bom izročil svoje srce. Posvetil ti bom svoje življenje.«

Kmalu po tej molitvi je mama ozdravela in Jin-seok je izpolnil svojo obljubo. Postal je pastor kakor njegov oče. Diplomiral je na univerzi Sahmyook kakor njegov oče.

Mama je bila navdušena!

Toda zgodba se tu ni končala. Jin-seok se je poročil in dobil hčerko. Zdaj pomaga pri vzgoji štirih fantov iz družin mater samohranilk. Ker se spomni, kako je odraščal brez očeta, je začel skrbeti za štiri dečke s podporo vernikov cerkve, v kateri je pastor na podeželju Južne Koreje. Fantje, ki so zdaj najstniki, živijo povsem drugačno življenje, kot ga je Jin-seok v njihovi starosti, saj vidijo Jin-seokovo ljubezen in vedo, da imajo Očeta v nebesih, ki jih ljubi še bolj kot Jin-seok. Vsi štirje fantje so s krstom izročili svoje srce Jezusu.

Jin-seok upa, da jih bo nekoč lahko poslal na adventistično srednjo šolo v Seulu. Upa, da bodo postali misijonarji.

Veliko časa je preteklo od Jin-seokovega vzklika: »Ne morem tako živeti!« Ugotovil je, da je vredno živeti z Bogom. Veseli se srečati očeta ob Jezusovi skorajšnji vrnitvi.

Del daru trinajste sobote bo namenjen Akademiji Hankook Sahmyook v Seulu v Južni Koreji, kamor Jin-seok upa, da bo poslal študirat svoje posvojene sinove. Vaš dar bo podprl odprtje središča za usposabljanje misijonarjev ter telovadnice na šoli. Hvala, ker 29. marca načrtujete velikodušni dar.

15. marec

SEJANJE BOŽJE BESEDE

Olivia in David, Južna Koreja

V tem četrletju Severno-azijsko pacifiška divizija daje poudarek usposabljanju otrok za misijonarje v okviru projekta trinajste sobote, ki predvideva odprtje središča za usposabljanje misijonarjev na Akademiji Hankook Sahmyook v Južni Koreji. Mama iz Južne Koreje pravi, da se usposabljanje otrok za misijonarje začne že doma. Začela je s svojim sinom, ko je šele začel govoriti. To je zgodba o tem, kako Olivia v srce svojih otrok seje Božjo besedo.

Ko je imel David 18 mesecev, mu je mama pričela brati knjige. Vsaka je imela svetopisemsko besedilo s preprosto sliko. V prvi je bilo besedilo iz Psalma 1; v drugi iz Mateja 5,3–12; v tretji iz Janeza 14,1–4 in v četrti iz Prve Korinčanom 13.

Mama je brala knjige, ko se je David zjutraj prebudil in zvečer, ko je šel spat. Brala mu je tudi čez dan.

V enem samem mesecu si je David, ki se je šele učil govoriti, zapomnil vse štiri knjige. Danes ima sedem let in zna na pamet okoli 350 svetopisemskih vrstic.

Kako je to mogoče?

Davidova mama Olivia Kim je dobila zamisel od svoje tašče, ki je svoje štiri posvojene otroke naučila brati in pisati s pomnjenjem svetopisemskih vrstic. Olivio je globoko ganilo, ko je sama videla, kako je Sveto pismo spremenilo majhna srca. Ko je tudi sama postala mati, je hotela isto narediti za svojega sina. Zato mu je brala štiri knjižice, ki jih je izdelala njena tašča.

Med branjem je David s pogledom sledil slikam, z ušesi pa glas. Vmes ni govoril. Ni znal brati. Po mesecu dni si je zapomnil vsebino knjižice. Ko mu je mama pokazala sliko, jo je prepoznal in ponovil besede s strani. Mama je bila presenečena, saj je bil to čas, ko se je šele učil govoriti in smiselno povezovati besede v povedi.

Potem je mama izdelala knjige s Psalmom 121; Tretjo Mojzesovo 6,4–9; sporočilom treh angelov iz Razodetja 14; desetimi zapovedmi iz Druge Mojzesove 20 ter blagoslovi in prekletstvi iz Pete Mojzesove 28. Davidu jih je brala od 20 do 30 minut zjutraj in zvečer. Brala mu je tudi čez dan. Knjige si je zapomnil na pamet.

David in mama se v vsakdanjem življenju zanašata na svetopisemske vrstice. David hodi v vrtec, kjer učiteljica med odmorom včasih predvaja risanke. V priljubljenih korejskih risankah nastopajo duhovi, ki so videti prikupni in neškodljivi, a zgodbe imajo lahko resne posledice. Po ogledu ene od teh risank je bilo Davida strah in zvečer je stekel v mamino spalnico.

»Mami, strah me je,« je rekel.

»Zakaj te je strah?« ga je vprašala mama.

»Spomnim se risanke, ki sem jo gledal danes,« je rekel.

»Ne boj se, ker je Bog s teboj,« je rekla mama. »Bog varuje to hišo. Nad nami bdijo angeli. Skupaj ponoviva Psalm 121.«

Mama in sin sta recitirala Psalm 121, ki se začne z besedami: »Svoje oči vzdigujem h goram, od kod bo prišla moja pomoč? Moja pomoč je od Gospoda, ki je naredil nebo in zemljo.«

David je bil nagajiv. Imel je 4 leta in po večernem bogoslužju je bil preveč razposajen. Ni si hotel umiti obraza in zob ali pospraviti svojih igrač. Mama je bila zaposlena z gospodinjskimi opravili, pomivanjem posode, pranjem perila in skrbjo za šestmesečno hčerko. Že zdavnaj bi moral biti v postelji. Mama je bila vedno bolj žalostna, ker se je David še naprej

igral in tekal po hiši. Nazadnje je izgubila potrpljenje in zavpila: »Zakaj se tako obnašaš? Naredi, kar ti rečem! Opravi svoje delo!«

Deček se je ustavil. Mama skoraj nikoli ni govorila tako. Pogledal jo je in ona je gledala vanj. Mami je bilo žal, da je povzdignila glas. Ko sta tako stala in gledala drug drugega, se je mami v mislih pojavilo besedilo iz Prve Korinčanom 13 in začela ga je tiho recitirati: »Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa bi ne imel, sem postal brneč bron ali zveneče cimbele.« Nato je pogledala Davida in v njegovih očeh videla, da tudi on v mislih ponavlja te besede. Nasmehnila se je in tudi David se je nasmehnil. Objela sta se. »Žal mi je, da sem povzdignila glas,« se je opravičila mama. David se je nasmehnil in se še močneje privil k njej. Potem se je preoblekel v pižamo, si umil zobe in se odpravil v posteljo.

Danes se David še vedno rad na pamet uči svetopisemske vrstice. Njegova sestra Abigail ima 3 leta in se uči prve štiri knjige, ki jih on že zna na pamet. Mama se je na pamet naučila vse, kar znata otroka. Odkrila je, da se pomnjenje sproži avtomatsko, ko uči otroka.

»Res upam, da bodo vrstice, ki se jih danes učimo na pamet, nekega dne pogumno odzvanjale iz ust mojih otrok, ko bosta misijonarja za Božje kraljestvo.«

Molite za Olivio in vse starše, ki si prizadevajo, da bi Božjo besedo zasejali v otroška srca. Molite, da bi iz teh domov izšlo veliko misijonarjev. Molite tudi za središče za usposabljanje misijonarjev, ki se bo odprl z darom trinajste sobote v tem četrletju na Akademiji Hankook Sahmyook v Južni Koreji. Hvala, ker boste 29. marca priložili velikodušni dar.

22. marec

NEJEVOLJEN MISIJONAR

Filip, Južna Koreja

Eden od projektov trinajste sobote v tem četrletju je namenjen usposabljanju mladih za misijonarje v Južni Koreji. Projekt predvideva odprtje središča za usposabljanje misijonarjev na Akademiji Hankook Sahmyook v Seulu. Programi misijonarskega usposabljanja so osnovni del življenja adventistov v Južni Koreji. Današnja zgodba govori o Filipu, ki se je pridružil enemu takih programov, imenovanem Kompas, ki je trajal tri mesece in potekal v ameriškem mestu Atlanta.

Filip je izstopil iz letala v Atlanti, pripravljen na trimesečno delo v mestnem okolju. Pred 23-letnim južnokorejskim misijonarjem je bil naporen urnik. Med tednom naj bi delal z begunci, med drugim naj bi begunskim otrokom pomagal pri šolskih nalogah. Ob sobotah naj bi poučeval otroško sobotno šolo in opravljal druge dejavnosti.

Vendar je hitro naletel na težavo – sostanovalca.

Filip je prispel s skupino drugih Južnokorejcev, da bi služil kot misijonar za kratko obdobje. Razdelili so jih v pare in Filip se je znašel s Samuelom, ki je bil star 20 let. Filip in Samuel sta se preselila v najeto hišo.

Filip se je kmalu začel jeziti na svojega sostanovalca. Samuel je vsakič, preden je spregovoril, zelo dolgo premišljeval. Ko je spregovoril, je govoril zelo zelo počasi. Filip je jezno pomislil: »Zakaj ne more razmišljati in govoriti hitreje?«

Njegova jeza je naraščala. Mladeniča sta uživala preproste obroke, običajno solato in drugo hrano, ki je ostala od sobotnega druženja v krajevni korejski cerkvi. Nekega dne se je Samuel odločil, da bo v pečici segrel ostanek korejske riževe jedi. Toda jed se je zažgala in se pripelila na pekač. Filip je bil jezen, ker je Samuela opozoril, naj bo previden pri segrevanju. Nato je Samuel poskušal segreti še eno riževo jed, tokrat v ponvi na štedilniku. Toda riževe jed se je tudi tokrat zažgala. Filip je bil jezen, a ni ničesar rekel.

Tudi Samuel ni ničesar rekel. Ko sta bila skupaj že približno mesec dni, pa je predlagal, da bi pred odhodom na delo z begunci skupaj molila. Še nikoli nista molila skupaj.

Samuelova molitev je Filipa pretresla. Govoril je zelo počasi, kakor mu je bilo v navadi, in molil: »Prosim, Gospod, pomagaj mi, da ne bom sovražil Filipa.«

Filip je razumel, da Samuel moli za to, da bi se razumela. Vendar mu ta molitev ni prinesla nobenega veselja. Bilo mu je mučno. Njegova jeza je naraščala, ko je Samuel ponovil isto molitev naslednji dan in potem še enkrat. »Prosim, Gospod,« je molil, »pomagaj mi, da ne bom sovražil Filipa.«

Filip in Samuel sta vse redkeje govorila drug z drugim. Končno sploh nista več govorila.

Spor se je končal mesec dni pred iztekom njunega bivanja v ZDA. Filip je vozil avto, Samuel pa je sedel poleg njega. Oba sta bila izčrpana in oba sta zaspala. Nenadoma sta se zbudila in videla, da se bosta zaletela v vozilo pred seboj. Filip je zavil v levo in prečkala sta nasprotni pas. Čelno sta trčila v velik tovornjak.

Avto je bil razbit, Filip in Samuel pa sta jo odnesla brez poškodb. Tudi voznik tovornjaka ni bil poškodovan, tovornjak pa je utrpel le majhno vdolbino na sprednjem odbijaču.

Doma sta se Filip in Samuel objela in padla na kolena ter se zahvalila Bogu za življenje.

Filipa je bilo sram. V ZDA je prišel, da bi Boga pokazal drugim, vendar se je namesto tega osredotočal nase. To je bil vzrok njegovega spora s Samuelom. Toda zdaj se je zdelo, da

je ta spor tako majhen in nepomemben. Filip je pomislil: »Ves ta čas bi se morala objemati in moliti skupaj, da bi naju Bog lahko blagoslovil kot misijonarja.«

Samuel je predlagal, naj o nesreči povesta korejskima lastnikoma njune najete hiše, poročenemu nekrščanskemu paru.

Kmalu zatem sta Filip in Samuel zakoncema povedala o svojem dvomesečnem osebnem sporu in nesreči. Povedala sta vse od začetka do konca. To ni bil svetopisemski pogovor o odrešitvi. To je bila njuna zgodba o tem, kako je bil Bog z njima v Združenih državah Amerike. Za Filipa je bilo prvič, da je s kom delil, kaj mu Bog pomeni. Bal se je, da bi se par odzval negativno. Vendar sta izrazila skrb za njegovo in Samuelovo zdravje.

Misijonsko potovanje v ZDA je za Filipa pomenilo prelomnico. Ko se je vrnil v Južno Korejo, so ga prosili, naj napiše pričevanje o svoji izkušnji.

Zapisal je seznam svojih dosežkov, vključno z rešenim sporom s Samuelom. Ko je znova preletel seznam, ga je postalo sram, ko je videl, da je skoraj povsod napisal: »Naredil sem to« in »naredil sem ono«. Jezus ni bil omenjen niti enkrat.

Napisal je drugi osnutek, ki mu ni bil kaj dosti bolj všeč. Spoznal je, da ni dosegel ničesar. Njegovo pričevanje je, da ga je Bog uporabil. Zato je pričevanje povzel z eno samo povedjo: »Bog me je uporabil, slabotno in ošabno osebo. Kljub temu me je uporabil.«

Molite za korejske mlade, ki služijo kot misijonarji po vsem svetu. Molite za Akademijo Hankook Sahmyook, katere dijaki se bodo usposabljali v središču za misijonarje, ki se bo lahko odprlo zaradi vašega dara trinajste sobote. Hvala, ker načrtujete velikodušni dar za ta projekt v Seulu v Južni Koreji.

29. marec

BOG V ŠOLI

Hyun-hee, Južna Koreja

Hyun-hee je že kot deklica čutila, da mora v soboto v cerkev. Njen oče je bil pastor majhne cerkve v Južni Koreji in ni mogla ostati doma ali početi, kar bi hotela.

Sčasoma se je Hyun-hee naveličala cerkve in tega, da je pastorjeva hči. Ni mogla razumeti, zakaj oče odgovarja na telefonske klice pozno zvečer in dela celo ob koncih tedna in praznikih. Ko so bile dolgo pričakovane družinske počitnice odpovedane, ker oče kot cerkveni pastor ni mogel zamuditi pogreba, sta njeno srce napolnili grenkoba in užaljenost. Začela je dvomiti o svoji veri.

V tem obdobju je 16-letno dekle prišlo na adventistično srednjo šolo v južnokorejski prestolnici Seul. Prvič je bila daleč od doma; živela je v študentskem domu. Prvič je hodila v adventistično šolo. V mestu, kjer so živeli njeni starši, ni bilo adventistične šole. Sprva se je zdelo, da je adventistična šola enaka javni šoli, le da so učitelji verjeli v Boga, učenci pa so se redno zbirali k bogoslužju.

Na jutranjem bogoslužju pa je Hyun-hee slišala obvestilo o nečem, imenovanem »klečalci«. Želela je izvedeti več in ker je bila sramežljiva, je prosila neko drugo dekle, da bi šla z njo h »klečalcem«.

Izkazalo se je, da se »klečalci« imenuje molitveno srečanje pod vodstvom dijakov v konferenčni sobi adventistične osnovne šole, ki je v istem kampusu kot srednja šola. Konferenčna soba je imela klopi kot cerkev.

Približno 30 najstnikov, polovica deklet in polovica fantov, je sedelo v klopih in pelo, ko sta prispeli Hyun-hee in njena prijateljica. Neki fant je igral na klavir.

Hyun-hee je bila presenečena. Običajno v svoji domači cerkvi med bogoslužjem ni pela. Tam je bila edina najstnica. Toda ti najstniki so glasno peli. Takšnega navdušenja še ni videla. Oči so ji napolnile solze. Hrepenela je po domu in glasba je bila kot balzam za njeno dušo. V trenutku je izginila vsa njena osamljenost in začutila je mir.

Po zadnji pesmi so mladi pokleknili in za trenutek tiho molili. Nato je nekaj najstnikov izmenično govorilo o tem, kaj Bog dela v njihovem življenju.

Hyun-hee je bila resnično presenečena. Še nikoli ni slišala, da bi ljudje njene starosti govorili o Bogu na tako osebni način. Pomislila je: »Kljub svoji mladosti verjamejo v Boga. Kljub svojim težavam ljubijo Boga.«

Nato so se najstniki razdelili v skupine za molitev. V domači cerkvi so Hyun-heeine misli med molitvijo običajno uhajale k drugim stvarem. Ti najstniki pa so očitno uživali v molitvi in so se z Bogom pogovarjali strastno in zavzeto.

Ko se je enourno srečanje končalo s pesmijo, je Hyun-hee presenečeno pomislila: »Ti mladi so bolj iskreni in predani Bogu kot jaz.« Komaj je čakala na naslednje srečanje. Razmišljala je: »To je živa vera. Našla sem jo. Tako zares živijo kristjani.«

Ko je še naprej obiskovala tedensko srečanje »klečalcev«, je odkrila veselje čaščenja Boga. Z Bogom je začela preživljati ure, prepevala je, poslušala pesmi in molila. Prvič je začutila Božjo navzočnost. Ko je razmišljala o Jezusovi neverjetni ljubezni in žrtvi na križu, je jokala.

Sčasoma je videla, da so tako najstniki kot učitelji goreče molili in slavili Boga tudi med težavami. Vključila se je v različne duhovne programe na šoli in se pridružila skupini za proučevanje Svetega pisma, ki jo vodijo učenci.

Hyun-hee je uživala pri bogoslužju. Z veseljem se je udeleževala tedenskih molitvenih srečanj, skupine za proučevanje Svetega pisma in drugih duhovnih dejavnosti. Cerkev ji ni bila več naporna in veselila se je vsake sobote.

Njen najljubši svetopisemski odlomek je Filipljanom 4,4–7, ki pravi: »Veselite se v Gospodu zmeraj; ponavljam vam, veselite se. Vaša dobrota bodi znana vsem ljudem. Gospod je blizu. Nič ne skrbite, ampak ob vsaki priložnosti izražajte svoje želje Bogu z molitvijo in prošnjo, z zahvaljevanjem. In Božji mir, ki presega vsak um, bo varoval vaša srca in vaše misli v Kristusu Jezusu.«

Prepričana je, da jo je Bog poslal na adventistično srednjo šolo, da bi jo naučil živeti v skladu s temi vrsticami.

»Bog je videl mojo omahljivo vero in mi pomagal razumeti njegov načrt,« pravi. »V šoli sem spoznala Boga in se naučila, da se mu lahko zahvaljujem za vse.«

Hyun-hee obiskuje Akademijo Hankook Sahmyook, ki bo prejela del današnjega daru trinajste sobote za odprtje telovadnice in središča za usposabljanje misijonarjev v Seulu v Južni Koreji. Današnji dar bo podprl tudi štiri druge projekte v Severnoazijsko-pacifiški diviziji, vključno z zavetiščem za mame samohranilke v mestu Ansan v Južni Koreji, popoldanskimi središči za osnovnošolce na 14 šolah na Japonskem, otroškim športnim središčem v Ulan Batorju v Mongoliji ter prvo adventistično osnovno šolo na Tajvanu. Hvala vam za vaš velikodušni dar.